

huurkoetsier: alle boerenarbeiders of Parijsche *gamins* zonder werk, die maar een familielid of een kennis „*dans le bateau*” hebben. Zij leggen een dwaas gemakkelijk, topografisch examentje af voor eene commissie, waarin koetsiers zitting hebben, en . . . „*hue cocotte!*” — „Vooruit, knol!”

Wee den vreemdeling, die zich aan zoo'n verschen koetsier toevertrouwt. Hij loopt groot gevaar urenlang te dwalen en dan nog van rijtuig te moeten wisselen.

Men zou verkeerd doen met, uit de benaming van een stuk zijns rijtuigs, op te maken dat de huurkoetsier imperialist, anti-republikein is. In zijn hart is de man radikaal. Maar zijn belang brengt mede dat er, zoolang de proletarieër nog geen rothschild gemaakt is, weelde ten toon gespreid wordt in de goede stad Parijs. Vandaar zijn boulangisme. Hij wilde een hof: een monarch of president, die vertier aanbrenge, feesten geven, vreemdelingen lokken zou. De Tentoonstelling heeft hem republikeinsch gemaakt — voor eenigen tijd. Hij zou 't voor goed wezen, als men hem maar vrij liet.

De reglementen op de huurrijtuigen vindt hij despotiek, zijn tarief onbillijk.

Hij wordt dikwijls beboet en, nu en dan, wegens grove overtredingen, opgesloten met ettelijke kameraden, krachtens een vonnis van het „*tribunal de simple police*”. Zijne gevangenschap is duldbaar. De koetsiers ondergaan hunne straf luidruchtig en in den besten luim van de wereld.

Als hij iemand overrijdt, wat nog al eens gebeurt, wendt hij zich tot eene der assurantie-maatschappijen voor koetsiers, die dan de schadevergoeding voor hem betalen. Aldus heeft de strenge wet, die hem tot groote voorzichtigheid zou moeten aansporen, niets verschrikkelijks voor den ongevoeligen koetsier. Voor zooveel *sous* per week, kan hij verminken wie hij wil.

't Is daarom zaak zich geene vijanden onder de bent te maken.

Maar dat is gemakkelijker te zeggen dan in praktijk te brengen.

Ik ben twee jaar lang een aartsvijand van den Parijschen koetsier geweest: in mijne hoedanigheid van wielrijder. Och, ik reed zoo weinig en zoo bescheiden wiel! Maar ik moest een uur gaans door de stad rollen. Destijds betaalde men geene belasting voor rijwielen. Nu zal dat anders worden. De koetsiers vonden dat onbillijk en plaagden ons op allerlei manieren. Reed men rustig achter een *fiacre*, rondkijkend of rookend, roef. . . . daar stond het rijtuig stil, schoof achteruit. Rechts een tramwagen, links een *camion* vol zandsteen en met zes paarden er voor. Als de ongelukkige wielrijder niet was aangerend tegen den *fiacre*, niet vermorseld door den tram of den wagen met steenen, lag hij toch minstens op straat met zijn rijwiel, tot groot vermaak van den koetsier. Nog aardiger vindt deze het, vlak voor een rijwieler, half om te keeren, den heelen weg te versperren en hem, zoo mogelijk, tegen eenen trottoirrand aan te jagen, waar hij zijn wiel deukt; of wel, als de *cantonnier* den weg al bijna geheel heeft versperd met zijn spuitslang op rolletjes, het smalle open plekje in beslag te nemen en juist daar op te houden, om vuur te maken of een reiziger op te nemen. O, o, als de wielrijder den slang